

Ο ΚΙΜΩΝ και πάλι στην Κύπρο μετά από 2.475 χρόνια

Η σημειολογία της παρουσίας ελληνικών δυνάμεων

Βασίλειος Λ. Κωνσταντινόπουλος

Η στρατηγική συλλογικής ασφάλειας στο Αιγαίο και στην Ανατολική Μεσόγειο που ιδρύθηκε με τη Δηλιακή συμμαχία, απέβλεπε πρωτίστως στην απελευθέρωση νησιωτικών πόλεων από την περσική κυριαρχία, καθώς και την αποφασιστική αντιμετώπιση της περσικής απειλής με τη συγκρότηση ενός ισχυρού στόλου, στον οποίο συνέβαλαν ανάλογα όλοι οι σύμμαχοι υπό την ηγεσία των Αθηναίων το 478 π.Χ.

Ηγετική φυσιογνωμία αναδείχθηκε ο Κίμων, γιος του Μιλτιάδη, του νικητή στο Μαραθώνα, ιδίως μετά την εξορία του Θεμιστοκλή (471 π.Χ.). Η μεγάλη επιτυχία του υπήρξε αναμφίβολα η στρατηγική δημιουργία στην πράξη του Ενιαίου Αμυντικού Χώρου Ελλάδας-Κύπρου μέσω της ισχυρής ναυτικής παρουσίας του συμμαχικού στόλου, που εγγυάτο την ελευθερία των θαλασσών και των ελληνικών εδαφών στην ηπειρωτική και νησιωτική χώρα, καθώς και την Ανατολική Μεσόγειο, συμπεριλαμβανομένης και της Κύπρου.

Στη ναυμαχία του Κιτίου ο Κίμων καταναυμάχησε ακόμα και νεκρός τους Πέρσες λόγω της ναυτικής υπεροχής των τριήρων, ως ταχύπλοων τριών ταχυτήτων με επιθετικό έμβολο και της ανώτερης τακτικής στη θάλασσα που είχε αναπτύξει η Αθήνα (451 π.Χ.).

Αποτέλεσμα αυτής της νίκης ήταν η συνομολόγηση της σημαντικότερης συνθήκης μεταξύ Ανατολής και Δύσης, Ελλάδος και Περσών, η περίφημη Ειρήνη του Καλλία ή ορθότερα Κιμώνεια Ειρήνη (449 π.Χ.), που απαγόρευε την πρόσβαση των Περσών στις ιωνικές πόλεις και περιόριζε την ελεύθερη ναυσιπλοΐα του περσικού στόλου, μετατρέποντας έτσι την Ανατολική Μεσόγειο σε ένα ελληνικό «Mare Nostrum».

Αυτή η στρατηγική αντίληψη της ενότητας του αμυντικού χώρου Ελλάδας-Κύπρου ως βασικής γραμμής άμυνας του ελληνισμού δυστυχώς διεργάγη με την ήττα της Αθήνας κατά τον επακολουθήσαντα Πελοποννησιακό πόλεμο (431–404 π.Χ.), που ήλθε ως επακόλουθο του ψυχροπολεμικού κλίματος των δύο αντίπαλων δυνάμεων στον ελλαδικό χώρο, δηλαδή Αθήνας και Σπάρτης.

Η κατά το 386 π.Χ. συνομολογηθείσα μεταξύ Σπαρτιατών και Περσών Ειρήνη του Ανταλκίδα ανέτρεψε πλήρως τα επιτεύγματα του Κίμωνα με την Ειρήνη του Καλλία, αποδεχόμενη ως επικυρίαρχο των ελληνικών περιοχών τον Πέρση βασιλιά.

Παρά τη σθεναρή αντίσταση της Αθήνας, υπό την πνευματική ηγεσία του Ισοκράτη (Πανηγυρικός, 380 π.Χ.), την κατάσταση οριστικά αποκατέστησε η εκστρατεία του Μεγάλου Αλεξάνδρου, μετά τον θάνατο του οποίου και τον κατακερματισμό της αυτοκρατορίας σε κράτη των διαδόχων, ο χώρος στρατηγικά απώλεσε τον ενιαίο χαρακτήρα του.

Το 1996 ένας Έλληνας υπουργός Άμυνας, ο μακαρίτης Γεράσιμος Αρσένης, αναζωπύρωσε το δόγμα του Ενιαίου Αμυντικού Χώρου, το οποίο η Ελλάδα αποδείχθηκε ανίκανη στην πράξη να υλοποιήσει και να οργανώσει ως πατριωτική γραμμή άμυνας, με κοινούς εξοπλισμούς, συνεκπαίδευση και αμυντική βιομηχανία, σπαταλώντας αλλού τους απαραίτητους για το δόγμα αυτό πόρους, επιβεβαιώνοντας έτσι έμπρακτα το εύρος της στρατηγικής της ασυνέπειας και της οικονομικής της ασωτίας.

Οι κατά διαστήματα αναδυόμενοι καινοφανείς αστέρες μιας δήθεν φιλειρηνικής —στην ουσία όμως κατευναστικής— ψευτοδιανοουμενίστικης προοδευτικής ιδεολογίας απογύμνωσαν την Ελλάδα αμυντικά, στερώντας το δικαίωμα αποφασιστικής αντιμετώπισης της τουρκικής αναθεωρητικής απειλής, που γιγαντώνεται μέρα με τη μέρα και επιχειρεί να επιβάλει διχοτομικές γραμμές στο Αιγαίο, ενώ κατέχει και τη μισή σχεδόν Κύπρο εδώ και 50 χρόνια.

Μέσα σε αυτό το κλίμα ηττοπάθειας, οι όποιες οργανωτικές και εξοπλιστικές προσπάθειες, με προμήθεια υλικού ανταποκρινόμενου στις απαιτήσεις του σύγχρονου πεδίου μάχης και οργάνωση αμυντικής βιομηχανίας αποσκοπούν στη μετατροπή ενός στρατού παρελάσεων σε στρατό μάχης υψηλών απαιτήσεων, που για να δράσει αποτελεσματικότερα απαιτείται η ίδρυση ισχυρής αμυντικής βιομηχανίας και στους τρεις κλάδους των Ενόπλων Δυνάμεων.

Συγχαρητήρια αξίζουν σε όσους απέστειλαν τη φρεγάτα ΚΙΜΩΝ και τα σύγχρονα αεροσκάφη στην Κύπρο, σε μια κίνηση υψηλού συμβολισμού, ώστε να αναζωπυρωθεί με τη διαρκή τους παρουσία εκεί το στρατηγικό δόγμα του Ενιαίου Αμυντικού Χώρου 2.475 χρόνια μετά. Αυτό είναι το μόνο που μπορεί να αποτελέσει αποτελεσματική ασπίδα απέναντι στις επεκτατικές αξιώσεις του τουρκικού σουλτανάτου.